

Arrest

nr. 167 163 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 26 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2013 werd ingediend door:

*D.(...), G.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
+ moeder: T.(...), L.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...)
beiden van nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Mevrouw T.(...) L.(...) vroeg op 24.11.2009 in België asiel aan. Op 20.01.2010 werd er echter een afstand van de asielaanvraag vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Mijnheer D.(...) G.(...) vroeg op 22.01.2010 in België asiel aan. Op 21.04.2010 werd er voor hem eveneens een afstand van de asielaanvraag vastgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Betrokkenen beweren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst aangezien zij in ernstige mate gediscrimineerd zouden worden, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst aangezien zij in ernstige mate gediscrimineerd zouden worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de bewering dat de heer D.(...) over een legaal verblijf beschikt; de heer D.(...) diende samen met zijn moeder op 11.12.2009 een aanvraag 9ter in. Omwille van de medische redenen van zijn moeder, mevrouw T.(...), werd hij eveneens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Echter, aangezien er voor mevrouw T.(...) op 08.03.2012 een onontvankelijk doch ongegronde beslissing werd genomen inzake de aanvraag 9ter en haar attest van immatriculatie werd ingetrokken, werd er voor de heer D.(...) op 04.04.2013 een beslissing 'zonder voorwerp' genomen, hem betekend op 12.04.2013, en instructies gegeven om ook het attest van immatriculatie van de heer D.(...) in te trekken. Bijgevolg beschikt de heer D.(...) niet langer over een legaal verblijf.

Wat betreft de verwijzing naar de medische problemen van de heer D.(...) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien dient er tevens opgemerkt te worden dat de medische problemen reeds onderzocht werden in de verschillende aanvragen art. 9ter die de heer D.(...) had ingediend. Indien de heer D.(...) meent toch in aanmerking te komen voor een regularisatie op basis van medische redenen, staat het hem steeds vrij om opnieuw een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sinds 2009 in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd, huren een huis en hebben nooit problemen gehad met de verhuurder; slaagden in de inburgeringscursus, zijn werkwilleg, zijn behulpzaam en beminnelijk, dragen respect, behulpzaamheid en naastenliefde hoog in het vaandel, hebben een vriendenkring, leggen getuigenverklaringen voor, hebben een blanco strafregister, zouden alle banden met hun land van herkomst verloren hebben en de heer D.(...) volgde een opleiding vloer en wandtegels) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers formuleren hun eerste middel als volgt:

“Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, meer bepaald inzage heeft gegeven in de documentatie waarop zij zich meent te kunnen baseren om het verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet af te wijzen;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen" of "dat er toch voor geborgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation" .

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen" (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen", "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen .

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken".

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden".

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe.

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zo niet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het administratief dossier van verwerende partij;

BESLISSING VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om het administratief dossier in te zien;

Nooit hebben verzoekers de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van verwerende partij;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134" (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in de wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien. Hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen." (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 21 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het vertrouwensbeginsel. Tevens voeren verzoekers de overschrijding en afwending van macht aan. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“Doordat verwerende partij geen enkele motivatie geeft waarom verzoekers niet in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie van hun verblijf overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet;

Overwegende dat verwerende partij een overzicht van de asielprocedures van verzoekers geeft;

Overwegende dat verwerende partij tevens verwijst naar de medische regularisatie overeenkomstig art. 9 ter Vreemdelingenwet ingediend door verzoekers, doch deze weergave is niet correct;

Overwegende dat nochtans de motivatie afdoende dient te zijn;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest van 20.03.2013 (zie stuk 3) reeds geoordeeld dat een standaardmotivering een schending van de motiveringsplicht inhoudt.

Overwegende dat verweerster verwijst naar enkele procedures 9ter doch deze verwijzing niet correct is;

Overwegende dat in het verzoek ex. art.9bis Vreemdelingenwet van verzoekers d.d. 05.03.2013 omtrent de onontvankelijkheid duidelijk als volgt gemotiveerd werd door verzoekers:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf is ontvankelijk omdat aangetoond wordt dat buitengewone omstandigheden verhinderd hebben dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Er zijn buitengewone omstandigheden voorradig om de machtiging aan te vragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat verzoeker sub 1 kan enerzijds in België legaal verblijf genieten en anderzijds laat zijn gezondheidstoestand niet toe om het land te verlaten;

Verzoeker sub 1 heeft legaal verblijf verworven ingevolge ontvankelijk verklaard verzoek ex. art 9ter Vreemdelingenwet; (zie stuk 8)

Verzoeker sub 1 heeft ernstige medische problemen dewelke het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag 9bis in te dienen;

Bovendien zouden verzoekers wanneer zij zou worden teruggeleid, een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met art., 3 EVRM; (zie stuk 2)

Verzoekers worden in ernstige mate gediscrimineerd in hun land van herkomst;

Dat verzoekers thans reeds wensen op merken dat de DVZ onderhavig verzoek niet kan verwerpen uitsluitend door te verwijzen naar het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting of het Commissariaat Generaal de motieven van de erkenning als vluchteling heeft verworpen (R.v.St. nr. 975396, 6juli 2001, R.D.E. 2001, 469 en L. DENYS, " Van artikel 9 lid 1,2 en 3 Vw. naar artikelen 9 lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw", T. Vreemd, 2007, nr. 3, 168);

Overwegende dat verzoekers daarenboven stellen dat voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, het op grond van een regel van voorzichtig bestuur is, dat de evenredigheid moet beoordeeld worden tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de in het tweede lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en, anderzijds, haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan;

Redelijkerwijze mag niet geëist worden van verzoekers dat na een onafgebroken verblijf van meer dan 3 jaar in België, via de bevoegde diplomatieke of consulaire post van zijn land van herkomst, de machtiging moet aanvragen;

In casu verblijven verzoekers ononderbroken sedert 24.11.2009 in België, in Leopoldsbuurg; (zie stuk 7)

Geresumeerd kan gesteld worden dat bewegen wordt door verzoekers dat er een risico van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat (Rv.St. nr. 70.13333, 9 december 1997, Rev.dr.étr. 1997, afl. 95, 555557)

Ten bewijze van de identiteit leggen verzoekers hun paspoorten over; (zie stuk 1)

Dat ten onrechte verweerster de datum van de bestreden beslissing dd. 16.10.2013 als ijkpunt ziet om te oordelen over de ontvankelijkheid van het verzoek ex. art. 9bis Vreemdelingenwet;

Dat nochtans DVZ omtrent de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek dient te stellen op de datum van de aanvraag; (05.03.2013)

Verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van uw Raad dewelke bij beslissing d.d. 25.11.2011 alzo oordeelde.

Deze rechtspraak dient naar analogie toegepast te worden;

Ogenblik van de aanvraag is maatstaf voor de toets van de ontvankelijkheid van een verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet (RW, 25 november 2011, nr. 70.708)

Op dat ogenblik (05.03.2013)had verzoeker sub 1 legaal verblijf;

Slechts bij beslissing dd. 04.04.2013 werd geoordeeld dat verzoeker sub 1 zijn verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet diende ingetrokken te worden, betekening dateert slechts van 12.04.2013;

Verzoeker sub 1 kon dan ook onmogelijk naar zijn land van herkomst terugkeren om aldaar een verzoek ex. art. 9bis in te dienen;

In casu dient alzo vastgesteld te worden dat het niet mogelijk is voor verzoekers om te begrijpen waarom de ingeroepen redenen voor regularisatie niet volstaan;

Overwegende dat verwerende partij geen enkele toetst heeft gedaan van art. 9bis Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de motivatie in de bestreden beslissing derhalve niet afdoende is,

Uit niets blijkt dat de aanvraag individueel beoordeeld werd;

Dit middel is derhalve ernstig;”

3.3. Beide door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 5 maart 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij de burgemeester van de gemeente Leopoldsbuurg, waarbij zij volgende 'buitengewone omstandigheden' inriepen:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf is ontvankelijk omdat aangetoond wordt dat buitengewone omstandigheden verhinderd hebben dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Er zijn buitengewone omstandigheden voorradig om de machtiging aan te vragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat verzoeker sub 1 kan enerzijds in België legaal verblijf genieten en anderzijds laat zijn gezondheidstoestand niet toe om het land te verlaten;

Verzoeker sub 1 heeft legaal verblijf verworven ingevolge ontvankelijk verklaard verzoek ex. art. 9ter Vreemdelingenwet; (zie stuk 8)

Verzoeker sub 1 heeft ernstige medische problemen dewelke het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag 9bis in te dienen;

Bovendien zouden verzoekers wanneer zij zou worden teruggeleid, een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM; (zie stuk 2)

Verzoekers worden in ernstige mate gediscrimineerd in hun land van herkomst;

Dat verzoekers thans reeds wensen op merken dat de DVZ onderhavig verzoek niet kan verwerpen uitsluitend door te verwijzen naar het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting of het Commissariaat Generaal de motieven van de erkenning als vluchteling heeft verworpen (R.v.St. nr. 975396, 6 juli 2001, R.D.E. 2001, 469 en L. DENYS, " Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw., naar artikelen 9 lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw", T. Vreemd. 2007, nr. 3,168);

Overwegende dat verzoekers daarenboven stellen dat voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, het op grond van een regel van voorzichtig bestuur is, dat de evenredigheid moet beoordeeld worden tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de in het tweede lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en,

anderzijds, haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan;

Redelijkerwijze mag niet geëist worden van verzoekers dat na een onafgebroken verblijf van meer dan 3 jaar in België, via de bevoegde diplomatieke of consulaire post van zijn land van herkomst, de machtiging moet aanvragen;

In casu verblijven verzoekers ononderbroken sedert 24.11.2009 in België, in Leopoldsburg; (zie stuk 7)

Geresumeerd kan gesteld worden dat bewezen wordt door verzoekers dat er een risico van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat (R.v.St. nr. 70.13333, 9 december 1997, Rgp.drMr, 1997, afl. 95, 555557)

Ten bewijze van de identiteit leggen verzoekers hun paspoorten over; (zie stuk 1).”

3.10. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn beslissing naar aanleiding van de aangevoerde gezondheidsproblemen dat deze elementen *“buiten de context van artikel 9bis (vallen) en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)”*. In artikel 9bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat *“elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”* niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Wat het aangevoerde legaal verblijf betreft, oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat er voor eerste verzoeker *“instructies (werden) gegeven om ook het attest van immatriculatie van de heer D.(...) in te trekken”* en dat van tweede verzoekster het *“attest van immatriculatie werd ingetrokken”* waardoor zij niet langer over een legaal verblijf beschikken. Aangaande de ingeroepen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), omwille van discriminatie in hun land van herkomst, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“(h)et (...) aan betrokkenen (is) om op zijn minst een begin van bewijs te leveren”*. Tenslotte wordt met betrekking tot de ingeroepen duur van het verblijf van verzoekers in Leopoldsburg gesteld dat dit element niet verantwoordt *“dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

3.11. In hun middel lijken verzoekers te beweren dat de weergave van de asielprocedures en de procedures inzake medische regularisatie niet correct zou zijn, maar zij duiden niet aan welke procedure niet correct zou zijn weergegeven. Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de beslissing een standaardmotivering zou bevatten, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet het geval is omdat de beslissing wel degelijk werd geïndividualiseerd. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.12. Verzoekers menen voorts dat de buitengewone omstandigheden zouden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, doch dit standpunt kan niet worden bijgetreden. Verzoekers verwijzen in dit verband naar een eerder arrest van de Raad dat betrekking heeft op de zogenaamde ‘documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde’, die, in tegenstelling tot de voorwaarde inzake de ‘buitengewone omstandigheden’, inderdaad dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). De bestreden beslissing heeft echter geen betrekking op deze ‘documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde’, maar op de vereiste van het aantonen van ‘buitengewone omstandigheden’. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Bijgevolg kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat het ogenblik van het indienen

van de aanvraag, met name 5 maart 2013, *in casu* beschouwd zou moeten worden als het “*ijkpunt*” voor de beoordeling van de ‘buitengewone omstandigheden’. In zoverre verzoekers betogen dat er geen toetsing gebeurde aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet of dat niet duidelijk is waarom de ingeroepen redenen voor regularisatie niet zouden volstaan, kunnen zij niet worden bijgetreden. Uit de motieven van de beslissing blijkt immers overduidelijk waarom hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd bevonden, in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

3.13. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De thans bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, kan bezwaarlijk worden gekwalificeerd als een ernstige maatregel die gestoeld is op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling, zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van de wet op de aanvraag van verzoekers, waarbij deze laatsten hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid hadden om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (*cf.* RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht.

3.14. Verzoekers beklagen zich in hun eerste middel over het feit dat zij, op het niveau van het bestuur, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, geen inzage hebben gekregen in de stukken van het dossier. In hun middel verwijzen verzoekers naar een bepaling uit de Grondwet en uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, maar zij tonen geenszins aan dat zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek hebben gericht om conform deze wet inzage te verkrijgen, laat staan dat dit hen zou geweigerd zijn. Bijkomend merkt de Raad op dat er inzake de moeilijkheden om de raadpleging van een bestuursdocument te verkrijgen in artikel 8 van voormelde wet van 11 april 1994 een specifieke beroepsprocedure is voorzien, waardoor de behandeling van het middel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan, bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien of bepaalde rechtmatige verwachtingen, in hoofde van verzoekers, niet zou hebben ingelost. Er is geen sprake van machtsoverschrijding, van een schending van het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel, noch van de motiveringsplicht. De hoorplicht, voor zover dienstig aangevoerd, werd evenmin geschonden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN